

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 stycznia 2016 w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) S.A. w L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 4.421,60 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz strony powodowej (...) S.A. w L. kwotę 4.421,60 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia jeden złotych 60/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 25 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz strony powodowej (...) S.A. w L. kwotę 1538 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1.415,35 zł, tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego.

UZASADNIENIE

Powód wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 4421,60 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11.08.2013 do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania. Podał w uzasadnieniu, że w dniu 11.07.2013r., w wyniku kolizji drogowej, doszło do uszkodzenia samochodu marki V. (...)nr rej. (...), a sprawca szkody miał zawartą z pozwanym umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 2951,35 zł. Pozwana odmówiła dopłaty dalszego odszkodowania, tytułem naprawienia szkody w pojeździe, która zdaniem powoda, w oparciu o prywatny kosztorys, wyniosła 7372,95 zł. Powód nabył niniejszą wierzytelność od poszkodowanego T. F. w dniu 13.03.2014r. Niniejszym pozvem powód dochodził zapłaty odszkodowania w dalszej kwocie 4421,60 zł, stanowiącej różnicę, pomiędzy wartością faktycznie poniesionej przez powoda szkody a wysokością ustalonego przez pozwanego i wypłaconego powodowi odszkodowania. Uzasadniając roszczenie co do odsetek, powód podał, że w dniu 10.08.2013r. upłynął 30-dniowy termin do spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela (art. 817§1 kc).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, kwestionując wskazaną przez powoda wysokość kosztów naprawy pojazdu, zarzucając, że faktyczne koszty naprawy przedmiotowego samochodu były niższe, a odszkodowanie nie może prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Zarzucił, że pojazd był wcześniej uszkodzony i poddany naprawom blacharsko – lakierniczym, co sprzeciwia się zastosowaniu części oryginalnych oraz zastosowaniu najwyższych jakościowo prac lakierniczych i blacharskich. Ustalenie kosztów naprawy, zdaniem pozwanej, powinno uwzględniać użycie części nieoryginalnych i zastosowania stawek za roboczo-godzinę przez warsztaty nieautoryzowane.

Pozwana sprzeciwiła się także żądaniu powodowa w przedmiocie zasądzenia odsetek od dnia 11.01.2013r., zarzucając, że powód skonkretyzował żądanie odszkodowawcze dopiero w piśmie z dnia 20.03.2014r., doręczonym w dniu 24.03.2014r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek wypadku z dnia 11.07.2013r. w samochodzie marki V. (...) nr rej. (...), stanowiącym wówczas własność poszkodowanego T. F., poprzednika prawnego powoda, powstała szkoda w wysokości 8285,19 zł

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. N. (k.88 i nast., 152-154).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku z dnia 11.07.2013r. nie była sporna. Poza sporem było, że wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy zawartej ze stroną pozwaną. Poza sporem było również, że dotychczas pozwana wypłaciła poszkodowanemu właścicielowi samochodu marki V. (...), nr rej. (...), kwotę 22951,35 zł, tytułem odszkodowania. Bezsporny był także zakres uszkodzeń w przedmiotowym samochodzie.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. D z.U.2013.392 ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 822 k.c., przedmiotem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest przejęcie przez zakład ubezpieczeń odpowiedzialności za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiadałby ubezpieczający. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy). Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego.

Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana jest zwrócić poszkodowanemu (powodowi, jako nabywcy wierzycielności) wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd wsteczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki. Wysokość szkody w pojeździe powoda ustalono w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. N.. Ustalono, że na skutek wypadku w samochodzie powoda powstała szkoda w wysokości 8285,19 zł. Jest to kwota, za jaką jest możliwe doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Oznacza to, że pozwany Zakład w sposób nieprawidłowy dokonał oszacowania szkody, zaniżając jej wartość w sposób znaczący. Kosztorys naprawy, wykonany na zlecenie

pozwanego, na kwotę 2951,35 zł nie pozwalał na wykonanie naprawy w sposób zgodny z technologią producenta i przywrócenie pojazdowi walorów w zakresie bezpieczeństwa, estetyki i komfortu jazdy. Wniosek pozwanego (zawarty w piśmie procesowym z dnia 9.12.2015r.) o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego podlegał oddaleniu. Okoliczność, że ustalając wysokość szkody biegły sądowy L. N. uwzględnił części oryginalne sygnowane logo producenta V., nie oznacza zawyżenia wysokości odszkodowania. Rzeczą biegłego było ustalenie wysokości szkody w pojeździe powoda na skutek wypadku z dnia 11.07.2013r., przy czym wysokość odszkodowania powinna odpowiadać kosztom przywrócenia samochodu do stanu sprzed zdarzenia, pod każdym istotnym względem, a więc co do bezpieczeństwa, estetyki, komfortu jazdy, co też biegły w swojej opinii uczynił. Zastosowanie do naprawy oryginalnych części z logo producenta, według biegłego sądowego, było niezbędne i konieczne do przywrócenia stanu poprzedniego samochodu, a polemizujące z tym stanowisko pozwanego nie zasługiwało na uwzględnienie. W rozdziale 6 opinii z dnia 31.08.2015r. biegły dokonał charakterystyki walorów technicznych oryginalnych części zamiennych, sygnowanych logiem producenta V., przy użyciu których dokonał wyceny szkody na kwotę 8285,19 zł (jak w załączniku nr 2) oraz nieoryginalnych części zamiennych, stanowiących podstawę wyceny na kwotę 5756,98 zł (jak w załączniku nr 3). Jak wyjaśnił biegły w opinii uzupełniającej, części zamienne, uwzględnione w tym drugim przypadku, nie posiadają tych samych parametrów, co części, opatrzone logo producenta, prezentują niższą jakość; ze względu na występujące wady co do walorów techniczno – eksploatacyjnych i bezpieczeństwa, opisane szczegółowo w rozdziale 6 opinii, wymagają dłuższego czasu na montaż, pozbawiają pojazd cech oryginalności oraz w przyszłości uniemożliwiają jego kwalifikację, jako zabytkowy czy historyczny. Pozwany ubezpieczyciel nie wykazał zarazem, że zastosowanie do naprawy części autoryzowanych doprowadzi to wzrostu wartości pojazdu, a zatem nie było podstaw do obniżenia odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 § 1 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc w zw. z art. 822 § 1 i 2 kc w zw. z art. 509 § 1 i 2 kc, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4421,60 zł. Przyjmując wartość szkody na kwotę 8285,19 zł oraz uwzględniając dotychczas wypłaconą z tego tytułu kwotę 2951,95 zł, żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie. Odsetki zasądzono od dnia 25.04.2014r., mając na uwadze, że – zgodnie z zarzutem pozwanej - powód skonkretyzował żądanie odszkodowawcze dopiero w piśmie z dnia 20.03.2014r., doręczonym pozwanemu w dniu 24.03.2014r. (czego powód nie kwestionował). Mając na uwadze ustawowy okres 30 dni na likwidację szkody, pozwana była w opóźnieniu w zapłacie odpowiedniej kwoty tytułem odszkodowania od dnia 25.04.2014r., co powoduje obowiązek zapłaty odsetek ustawowych (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Domaganie się przez powoda odsetek od daty wcześniejszej (tj. od 11.08.2013r.) nie miało uzasadnienia w powołanych przepisach i w tej części roszczenie odsetkowe powoda podlegało oddaleniu.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentów, znajdujących się w aktach szkody, bowiem powód nie wskazał, jakie konkretnie fakty – sporne i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy – miały być udowodnione za pomocą danego dokumentu. Okoliczności, wskazane w pkt 3 pozwu, jak przebieg likwidacji szkody, treść dokumentów, wysokość przyznane ui wypłaconego przez pozwanego odszkodowania, sposób obliczenia jego wysokości nie były sporne i nie miały wpływu na treść rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd oddalił wnioski strony pozwanej, zawarte w pkt 3 i 4 odpowiedzi na pozew, wobec niewskazania, pomimo zobowiązania, faktów spornych i istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, które miałyby być wykazane za pomocą dokumentów, dołączonych do akt na wniosek pozwanej przez Starostwo Powiatowe w K. i Urząd Celny w C. (k. 25-34 i 36).

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc, przyjmując, że powód uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania. Stronę pozwaną obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, poniesionych przez powoda, w skład których wchodzi: opłata od pozwu (221 zł), uiszczona zaliczka na wynagrodzenie biegłego (700 zł), wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym (600 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Orzeczenia w pkt IV wyroku oparto na przepisach art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r.o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.Dz.U. 2010r., Nr 90, poz.1398). w zw. z art. 98 kpc. W toku postępowania Skarb Państwa poniósł wydatki na wynagrodzenie biegłego (ponad uiszczone zaliczki) w kwotach 1283,85 zł i 131,50 zł, łącznie 1415,35 zł. Pozwana powinna pokryć te koszty zgodnie z wynikiem procesu.